

RAZEM Z JEZUSEM IDŹMY NA PUSTYNIĘ! **List pasterski Arcybiskupa Katowickiego na Wielki Post 2023 r.**

Drodzy Bracia i Siostry! Drodzy Diecezjanie!

Przyjęciem popiołu na nasze głowy weszliśmy w czas Wielkiego Postu. Przed nami 40 dni pokuty i nawracania się w myśl wskazań płynących z liturgii, przemawiającej do nas słowem Bożym, zwłaszcza ewangelicznym wezwaniem do uczynków miłosierdzia.

Niech nas prowadzi Dobry Pasterz, który oddał swoje życie za nas na drzewie krzyża i ponawia swoją ofiarę podczas każdej Eucharystii. Przypomnijmy sobie - co jest szczególnie ważne po okresie pandemii - że wszyscy są zaproszeni na ucztę Baranka (por. Ap 19,9). „*Aby na nią wejść, potrzebna jest jedynie szata weselna wiary, która pochodzi ze słuchania Jego słowa*” (por Rz 10,17; DD, nr 5). Dlatego z należytą uwagą przyjmujemy w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu dar Bożego Słowa i odkrywamy punkty styczne między życiem Zbawiciela a naszym.

1. Jezus na pustyni. Doświadczenie pokusy.

Ewangelia ukazuje nam dziś Jezusa zmagającego się na pustyni z pokusami podsuwanymi przez złego ducha. Aby zrozumieć istotę tego wydarzenia, o którym Jezus opowiadał pewnie swoim uczniom, trzeba wspomnieć towarzyszące mu, czy nawet poprzedzające go, fakty. Należy do nich chrzest Jezusa w Jordanie i połączona z nim teofania, czyli objawienie Boga w tajemnicy Trójcy Świętej. Najważniejsze w tym objawieniu są słowa Ojca: „*Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie*” (Mk 1,11b). Wydaje się, że to oświadczenie jest fundamentalnie ważne dla dalszej drogi Jezusa, Syna Bożego. Proklamowana przez Ojca miłość wobec Syna nadaje sens całemu Jego życiu oraz udziela Mu mocy do przechodzenia przez wszystkie etapy życia, zwłaszcza przez etap śmierci, przed którą wypowiada w Ogrójcu akt posłuszeństwa: „*Ojcze, jeśli chcesz, zabierz ode Mnie ten kielich! Jednak nie moja wola, lecz Twoja niech się stanie!*” (Łk 22,43).

Jako przybrane dzieci Boże, odkrywamy w tym wydarzeniu to, co istotne dla nas, co podstawowe: każdy z nas jest przez Boga *umiłowany* miłością stałą i bezwarunkową. Tylko tej miłości, tego *upodobania* możemy być pewni.

Ważne jest także to, że na pustynię Jezus nie idzie sam; to Duch Święty Go wyprowadza i Mu towarzyszy (por. Mk 4,1). Duch Święty prowadzi Go od Jordanu na pustynię, miejsca 40-dniowego odosobnienia, które było czasem przebywania z Ojcem, do odkrywania misji, do walki duchowej i przygotowania do działalności; podjęcia dzieła głoszenia Królestwa Bożego i zbawienia.

Bracia i Siostry!

Doświadczenie Jezusa na pustyni ważne jest dla każdego z nas, bo i my, ochrzczeni w imię Trójcy Świętej, doświadczamy pokus, wśród których najbardziej agresywne są właśnie te, których doświadczył nasz Pan: pragnienie nasycenia, dostatku chleba; pokusa pychy i pożądanie bogactwa.

Najpierw diabeł skierował do Jezusa ofertę przemiany kamieni w chleb. To pokusa szybkiego nasycenia się. Chodzi tu o chleb codzienny, ale również o realizowanie siebie w kolejnych pomysłach na życie, na spełnianie się bez względu na cenę, jaką trzeba płacić. Jest to żądza zaspokojenia na pierwszym miejscu tego, co doczesne: podkreślenie własnej woli, przy jednoczesnym pomijaniu woli Bożej, w tym tego, co dotyczy wieczności. Odpowiedź i

zarazem odpowiedź Jezusa jest prosta: przyjmij słowo Boże, słuchaj Boga, bo w Nim znajduje się źródło szczęścia na ziemi i w niebie.

Druga pokusa dotyczy pychy. Chodzi o pragnienie przesadnego znaczenia, popularności i sławy z pominięciem prymatu Boga, pragnienie sprzeczne z pierwszym Bożym przykazaniem: „*Nie będziesz miał bogów innych oprócz Mnie*” (Pwt 5,8). Konsekwencją takiej postawy może być poczucie samotności, opuszczenia, rozgoryczenia i brak normalnych relacji międzyludzkich. Dlatego Jezus daje konkretną radę: „*Nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga*” (Mt 4, 7), co oznacza: zaufaj Bogu i daj pierwszeństwo Jego przykazaniom, Jego woli. Umacniaj w sobie wolę przynależności do Boga.

Trzecia pokusa dotyczy pożądania bogactwa. Łatwo wpaść w pułapkę takiego pożądania, przywiązania się do tego, co materialne, materializmu praktycznego, który widzi sens życia w gromadzeniu rzeczy. Dlatego Jezus wzywa: zachowaj umiar i odpowiedzialność w tym, co doczesne i materialne; zaprasza na drogę życia w wewnętrznej wolności.

2. Wyjść na pustynię, by spotkać Boga i zacząć nowe życie.

Niech doświadczenie Jezusa na pustyni staje się naszym doświadczeniem. Pozwólmy, wpatrując się w przykład Jezusa, by Duch Święty wyprowadził nas jako Kościół, który tworzymy, na wielkopostną pustynię, byśmy jeszcze bardziej byli z Panem; nawracali się i wierzyli w Ewangelię. Nawracać się znaczy zwracać się ku Bogu, w czym radykalnie pomaga sakrament pokuty, przyjęty już na progu Wielkiego Postu. Odrzucenie grzechu i przyjęcie Bożego miłosierdzia uskrzydla do wytrwałości i przeżywania Wielkiego Postu na serio, do przemiany życia mocą Bożej łaski.

Pomocą na drodze nawracania się i utrwalania jego owoców są tradycyjne nabożeństwa pasyjne: droga krzyżowa i gorzkie żale. Serdecznie zachęcam do udziału w tych nabożeństwach, które prowadzą nas pod krzyż Chrystusa, by medytacja nad Jego męką mobilizowała nas i motywowała do zmiany stylu życia.

Szczególną pomocą na tej drodze są parafialne rekolekcje. To czas odnowy i zbierania w całość naszego życia, by zobaczyć siebie w lustrze Bożego słowa i we wspólnocie Kościoła.

Tak jak wszyscy ochrzczeni są zaproszeni na ucztę Baranka, tak w Wielkim Poście wszyscy parafianie są zaproszeni do uczestnictwa w rekolekcjach. Proszę wszystkich i każdego o ewangelizacyjne zaangażowanie, o zanieśenie zaproszenia do udziału w parafialnych rekolekcjach do sąsiadów i znajomych. Będzie to ważne świadectwo, iż warto w Wielkim Poście pomyśleć o tym, co istotne, w czasach, które tak wiele stawiają pod znakiem zapytania.

Rekolekcje służące nawróceniu odbywają się nie tylko w parafii i nie tylko w Wielkim Poście. Przez cały rok można korzystać ze spotkań i rekolekcji stanowych, tematycznych, organizowanych przez różne katolickie środowiska: archidiecezję, parafie, ruchy i wspólnoty czy zgromadzenia zakonne. Nasza archidiecezja od wielu lat, troszcząc się o formację wiernych, organizuje rekolekcje w domach rekolekcyjnych, dedykowane m.in. dla rodzin, dla narzeczonych (w ramach przygotowania do małżeństwa), dla katechetów i nauczycieli religii, dla nadzwyczajnych szafarzy Komunii św., dla seniorów i zaangażowanych w życie parafii oraz rodziców księży i osób konsekrowanych. Najstarszy taki dom znajduje się w zespole pałacowo-parkowym w Wodzisławiu Śl. - Kokoszycach. Oprócz tego mamy do dyspozycji Ośrodek Spotkań i Formacji im. św. Jadwigi Śląskiej w Brennej. W tych miejscach zapewnione są godne i bezpieczne warunki pobytu, aby przebywając w nich można było z łatwością koncentrować się na odbudowie i wzmocnieniu relacji z Bogiem.

3. Styl życia: codzienny czas pustyni.

Bracia i Siostry! Wychodzenie na pustynię nie może być jedynie okazjonalne, winno ono stać się chrześcijańskim stylem życia. Jezus był na pustyni 40 dni, ale także później, każdego dnia szukał odosobnienia, trwał na modlitwie. Świadczy o tym Ewangelia: „*Nad ranem, gdy jeszcze było ciemno, wstał, wyszedł i udał się na miejsce pustynne, i tam się modlił*” (Mk 1,35).

Oprócz uczestnictwa w niedzielnej Mszy świętej i tradycyjnych modlitw, do których jesteśmy przywiązani, zadbajmy każdego dnia o chwile ciszy, w których po prostu trwamy

przed Bogiem. Serdecznie zachęcam do wstępowania do kościołów, choćby na krótką adorację Najświętszego Sakramentu. Szukajmy też w domu przestrzeni do cichej modlitwy. Niektórzy urządzają w swoich mieszkaniach przestrzenie ciszy, tworzą pustynię, wolną od hałaśliwości i natręctwa mediów.

Potrzebujemy też karmić się Słowem Bożym, bo „*wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa*” (Rz 10,17). Znajdujmy więc każdego dnia czas na czytanie Pisma Świętego, zwłaszcza Ewangelii i odnoszenie tego słowa do swojego życia. A patrząc z wiarą na krzyż, będziemy wzrastali w zdolności przyjmowania miłości Boga, słuchania Go i rozeznawania Jego woli.

Cenne są również inne pomoce w naszym duchowym wzrastaniu: lektura papieskich tekstów i pism katolickich, zwłaszcza towarzyszącego nam od 100 lat *Gościa Niedzielnego*, a ponadto zaangażowanie w życie parafii, udział w katechezach dla dorosłych. Po prostu, praktyczne wyznawanie i realizacja wyznania: „Wierzę w Kościół Chrystusowy”.

4. Droga z Chrystusem i Kościołem.

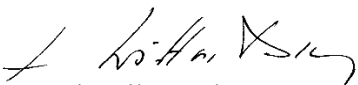
Bracia i Siostry! Na koniec chciałbym przytoczyć słowa papieża Franciszka z jego orędzia na Wielki Post 2023 r.:

„Oprócz Pisma Świętego, Pan przemawia do nas w braciach i siostrach, zwłaszcza w obliczach i historiach tych, którzy potrzebują pomocy. Ale chciałbym też dodać inny aspekt, bardzo ważny w procesie synodalnym: słuchanie Chrystusa dokonuje się także przez słuchanie naszych braci i sióstr w Kościele, przez to wzajemne słuchanie, które w niektórych fazach jest głównym celem, ale które zawsze pozostaje niezbędne w metodzie i stylu Kościoła synodalnego”.

Podążajmy więc wraz z całym Kościołem w stronę Paschy, nawracając się do Pana i wzrastając w wierze, w postawie słuchania, pamiętając o modlitwie, wyrzeczeniu i czynach miłosierdzia. Głęboko wierzę, że ten wysiłek okaże się owocny. Nie może być inaczej, ponieważ Bóg jest Miłością, a Duch Święty, towarzyszący nam na pustyni codzienności, *obdarza łaską siedemkroć, bo moc z prawicy Ojca ma*, jak śpiewamy w hymnie do Ducha Świętego.

Na przeżywanie Wielkiego Postu każdemu i każdej z Was z serca błogosławię.

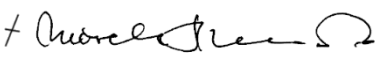

† Wiktor Skworec
Arcybiskup Metropolita
Katowicki

Katowice, 22 lutego 2023 r.
VA I – 13/23

Zarządzenie

List Arcybiskupa Katowickiego na Wielki Post należy odczytać podczas Mszy św. w miejsce homilii, w I Niedzielę Wielkiego Postu, 26 lutego 2023 r.

† Marek Szkudło
Wikariusz Generalny